

Rozjímanie na pondelok 29. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 29.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: modlitba
robí každého zodpovedným;
bohatý blázon; vnímať
nehmotné dobré.

JEŽIŠOVA srdečnosť a prístupnosť
znamená, že ľudia v jeho okolí mu
môžu rýchlo dôverovať. Je ľahké
priblížiť sa k Majstrovi a spýtať sa ho
bez toho, že by sme Ho otravovali, na
akékoľvek ťažkosti. Mnohí
prichádzajú za Pánom s veľkými
otázkami, iní sa ho naopak pýtajú na

každodennejšie problémy, aby získali usmernenie alebo útechu. V každom prípade Boží Syn odpovedá na každú žiadosť s túžbou dať svetlo tomu, kto to potrebuje.

Svätý Lukáš nám rozpráva o žiadosti, ktorú ktosi adresoval Pánovi priamym a dôverným spôsobom: „Učiteľ, povedz môjmu bratovi, aby sa so mnou podelil o dedičstvo“ (Lk 12, 13). Z ľudského hľadiska je žiadosť tohto človeka pochopiteľná.

Nepoznáme podrobnosti sporu, ani to, ktorá zo zúčastnených strán mala väčšiu pravdu; faktom je, že tento človek sa ocitol v zložitej situácii, ktorá ho zaťažuje, a hľadá riešenie u Boha. A Ježiš odpovedá: „Človeče, kto ma ustanovil za sudcu alebo rozdeľovača medzi vami?“ (Lk 12, 14).

Pán sa svojou odpoveďou nesnaží odpútať od našich starostí. Naopak, poukazuje nám na zdroj toho, ako

vyriešiť naše problémy a ako v našich domovoch – s našou slobodou – založiť Božie kráľovstvo. Ježiš prichádza, aby nás oslobodil od našich hriechov a dal nám svoju milosť; a zároveň akoby ponechával smerovanie mnohých aspektov nášho života v našich rukách, ako to vidíme pri iných príležitostiach: „Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu!“ (Lk 20, 25). Týmto spôsobom nám ukazuje, že „modlitba nie je liekom proti bolesti, ktorý má zmierniť úzkosti života; alebo v každom prípade takáto modlitba určite nie je kresťanská. Modlitba skôr robí každého z nás zodpovedným“[1].

JEŽIŠ využíva prosbu tohto človeka, aby vyzval tých, ktorí ho počúvajú, k odpútanosti k materiálnym dobrám: „Dajte si pozor a chráňte sa všetkej

chamtivosti! Lebo aj keď má človek hojnosť všetkého, jeho život nezávisí od toho, čo má“ (Lk 12, 15). A potom Pán rozpráva podobenstvo o bohatom statkárovi, ktorý vlastní pôdu. Táto pôda mu prináša veľkú úrodu. Statkár sa rozhodne všetko zozbierané obilie uskladniť v nových stodolách, aby mohol pohodlne žiť. Boh však dáva tomuto človeku najavo, že ešte tej istej noci opustí tento svet, a núti ho uvažovať o tom, že sa príliš staral o statky tu dole a namiesto toho zanedbával statky, ktoré majú cenu. Osud tohto človeka by bol celkom iný, keby si bol uvedomil, že všetky tieto prostriedky sú v skutočnosti príležitosťou milovať Boha. „Cti Pána svojím majetkom a prinášaj mu prvotiny z každej svojej úrody a naplnia sa zbožím tvoje stodoly a tvoje lisy budú muštom pretekať“ (Pr 3, 9-10).

Pán neodsudzuje vlastnenie bohatstva ani rozvážne zaobranie

sa pozemskými situáciami. Ježiš však nechce, aby naše srdce bolo uväznené v týchto statkoch, pretože tie nám môžu poskytnúť len relatívnu a povrchnú radosť. Ako zdôraznil svätý Josemaría: „Keď niekto sústreďuje svoje šťastie výlučne na veci tu dole – bol som svedkom skutočných tragédií –, prevracia ich rozumné využitie a ničí poriadok, ktorý múdro určil Stvoriteľ. Srdce je potom smutné a neuspokojené, blúdi po cestách večnej nespokojnosti“[\[2\]](#). Na druhej strane nám odpútanosť umožňuje zdvihnúť zrak a vzdialiť sa od toho, čo sa nám zdá nevyhnutné. Takto môžeme vidieť predovšetkým dary, ktoré nám Pán pripravil: „Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi!“ (Kol 3, 1-2).

.....

ODPÚTANOSŤ v nás vytvára schopnosť objavovať statky, ktoré majú hodnotu. Práve to ocenil Abrahám. To je to, čo si všimol aj svätý Pavol v Liste Rimanom:

„Nezapochoyboval nedôverčivo o Božom prisľúbení, ale posilnený vierou vzdával Bohu slávu, pevne presvedčený, že má moc aj splniť, čo prisľúbil“ (Rim 4, 20-21). Nie je nič nepodstatnejšie a menej

bezprostredné ako zaslúbenie. Ale práve to dal Boh Abrahámovi. Neposkytol mu v tej istej chvíli pôdu ani potomstvo, ani veľký zdroj bohatstva, ale zaslúbenie.

Abrahámovo dedičstvo je takmer čisto nehmotné a zároveň niet väčšieho bohatstva, na ktoré by sme mohli myslieť: okrem toho, že sa Pán staral o Abraháma počas celého jeho života a veľmi sa zblížil s jeho rodinou, na prelome vekov sa táto zem a potomstvo stanú skutočnosťou, ktorá ďaleko prekoná všetky možnosti predstavivosti.

Odpútanosť nám ponúka možnosť vnímať tie nemateriálne dobré, ktorými nás chce Boh skutočne obohatiť, ako to urobil s Abrahámom a ako to urobil s mnohými svätými. Sú to dary, na ktoré nemusíme čakať až do neba, aby sme sa z nich tešili, ale ktoré často môžeme zakúsiť už v súčasnosti, ako aj v nasledujúcich mesiacoch či rokoch: blízkosť, ktorú nám Boh ponúka vo sviatostiach, láska, ktorú nám dáva naša rodina a priatelia, radosť, ktorú prežívame, keď slúžime iným, uspokojenie, ktoré cítime z dobre vykonanej práce, ktorú sme posvätili... Vo všetkom môžeme objaviť nenápadný spôsob, akým nás Božia prozreteľnosť často požehnáva. „Chcel by som vám ohňom vryť do pamäti,“ povedal svätý Josemaría, „že máme všetky dôvody kráčať optimisticky po tejto zemi, s dušou dobre vyčistenou od vecí, ktoré sa zdajú byť nevyhnutné, pretože váš Otec dobre vie, čo potrebujete, a On vám to zabezpečí.“

Verte mi, že len tak sa budeme správať ako páni stvorenia“[3].
Panna Mária, ktorá vložila svoje šťastie do prísľubu, že bude Božou Matkou, nám môže pomôcť objaviť skutočné bohatstvo, ktoré pre nás Pán pripravil.

[1] František, *Audiencia*, 21-X-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 118.

[3] *Ibid.*, bod 116.
